

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: X, IČ X
sídlem X
zastoupen společností TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r.
o., IČ 268 79 441
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2020 č. j. 16683/20/5100-41453-712735

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti platebním výměrům na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu tak, že změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „správce daně“) ze dne 26. 8. 2019. Rozhodnutími správního orgánu I. stupně byl žalobci přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně z důvodu změny platebního výměru na daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období. Napadeným rozhodnutím žalovaný přiznané úroky z neoprávněného jednání správce změnil tak, že jednotlivé částky zvýšil.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě uvádí, že podal za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 a dále za zdaňovací období ledna, února, dubna, května, června, července, srpna a září roku 2013 daňová přiznání na daň z přidané hodnoty, ve kterých ve většině případů vykázal nadměrný odpočet. Správce daně zahájil u žalobce jednotlivými výzvami postup k odstranění pochybností, který byl dne 17. 3. 2015 ukončen přechodem na daňovou kontrolu. Na základě závěrů z proběhlé kontroly správce daně popřel většinu uplatněných nároků na odpočet daně a vydal dne 22. 2. 2018 za jednotlivá zdaňovací období platební výměry, ve kterých byla stanovena daňová povinnost. Proti těmto výměrům podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 28. 2. 2019 rozhodnutím o odvolání č. j. 6783/19/5300-22444-710968. Tímto rozhodnutím došlo ke změně platebních výměrů v rozsahu plně potvrzujícím deklarované nároky na odpočet daně, tedy potvrzující podaná daňová přiznání žalobcem. Žalobce dále vysvětluje, že po vrácení deklarovaných nadměrných odpočtů požádal o vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu a také o vyplacení vratitelného přeplatku ve smyslu § 155 odst. 5 daňového řádu.
3. Žalobce dále uvádí, že dne 27. 8. 2019 mu byla doručena rozhodnutí o úrocích z daňového odpočtu na dani z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období a rozhodnutí o úrocích z neoprávněného jednání správce daně na daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období. Těmito rozhodnutími mu byla část požadovaných úroků přiznána a část z nich i vyplacena na bankovní účet. Žalobce nicméně proti uvedeným rozhodnutím podal odvolání, protože nesouhlasil s právním posouzením i výší přiznaných úroků. O podaných odvoláních rozhodl správce daně tzv. autoremedurou dne 21. 12. 2019 následujícími rozhodnutími:
  - č. j. 7946196/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012,
  - č. j. 7975795/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- č. j. 7975902/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2013,
- č. j. 7976419/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013,
- č. j. 7976470/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013,
- č. j. 7976506/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013,
- č. j. 7980718/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2013,
- č. j. 7982421/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2013,
- č. j. 7982526/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 o výši úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2013,

a rozhodnutími:

- č. j. 9308452/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012,
  - č. j. 9308487/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2013,
  - č. j. 9308559/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2013,
  - rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013,
  - č. j. 9308609/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013,
  - č. j. 9308633/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013,
  - č. j. 9308642/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2013,
  - č. j. 9308650/19/2010-515824-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2013,
  - č. j. 9308666/19/2010-51524-108224 ze dne 20. 12. 2019 týkajícím se rozhodnutí o odvolání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2013.
4. Žalobce podal proti těmto rozhodnutím odvolání, neboť nesouhlasil s posouzením délky úročení a právním posouzením úroku. O podaných odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil délku úročení a ve zbytku ponechal rozhodnutí beze změn. Dle názoru žalobce je meritem věci posouzení, zda žalovaný správně posoudil délku úročení a zda aplikoval správnou právní úpravu vztahující se k nároku na vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu, popř. úroku z vratitelného přeplatku ve smyslu § 155 odst. 5 daňového řádu.
5. K namítané nesprávné aplikaci právní úpravy žalobce uvádí, že právně rozhodné je posouzení, zda v meritu věci dojde k aplikaci právní úpravy předcházející 1. 1. 2015, nebo právní úpravy účinné od tohoto dne. Žalobce má s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 – 23, ve věci *ALLIED GROCERS s. r. o.*, a ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Afs 373/2018-39, ve věci *LESOTRANS s. r. o.*, za to, že v meritu věci bude použita právní úprava předcházející novelizaci daňového řádu. Žalobce rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

dodává, že v projednávané věci mělo dojít k aplikaci závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve věci *Kordárna* (dále jen „věc *Kordárna*“ nebo „rozsudek *Kordárna*“).

6. Pokud jde o namítanou nesprávnou délku úročení, žalobce trvá na tom, že ačkoliv žalovaný přiznal žalobci delší dobu úročení než správce daně, došlo v části k nezákonnému nezapočtení délky úročení, když žalovaný vyloučil z úročení dobu mezi 23. 2. 2018 do 24. 3. 2018. Svůj postup odůvodnil odkazem na § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Dle názoru žalobce je však výklad pojatý žalovaným v rozporu se závěry rozsudků NSS ve věci *Kordárna* a ve věci *LESOTRANS s. r. o.* Žalobce uzavírá, že NSS posoudil vznik nároku z neoprávněného jednání správce, resp. vratitelného přeplatku, jako jednu souvislou dobu úročení, která se nevztahuje k dílčím daňovým řízením (vyměření daně), ale posoudil vznik nároku ve vztahu k otázce vzniku dluhu, který je vázán na lhůtu, ve které je v legitimním zájmu státu prověřit si plnění zákonných povinností daňových subjektů, aniž by stát byl nucen kompenzovat nevyplacení deklarovaného nadměrného odpočtu. Žalobce shrnuje, že splní-li správce daně časový test pro prověření deklarovaných daňových povinností daňovým subjektem ve lhůtě začínající dnem následujícím po uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období, není stát povinen kompenzovat daňovému subjektu po tuto dobu prověřování nevyplacení nadměrného odpočtu. Zdůrazňuje však, že pokud tuto lhůtu překročí, je následujícím dnem povinen přiznat daňovému subjektu úrok z prodlení.
7. Žalobce namítá, že došlo k nezákonnému nepřiznání úroku z prodlení po dobu od 23. 2. 2018 do 24. 3. 2018, když žalovaný nevztahuje vznik úročení ke dni vzniku prodlení správce s vyplacením nadměrného odpočtu, ale k otázce vyměření nadměrného odpočtu. Žalobce také poukazuje na to, že § 105 odst. 1 zákona o DPH nestanovuje přesnou zákonnou lhůtu, ale lhůtu, která je modifikovatelná správcem daně (tedy lze nadměrný odpočet vyplatit dříve nebo lze lhůtu překročit). Správce daně tak dle názoru žalobce není povinen dodržet lhůtu 30 dnů pro vyplacení nadměrného odpočtu od jeho vyměření, ale může nadměrný odpočet vyplatit i dříve – tedy i v samotný den jeho vyměření nebo den následující. Výkladem žalovaného by dle názoru žalobce došlo ke vzniku právního vakua, které by bylo nelogické a nesystematické, to žalobce demonstruje na grafu. Poukazuje na to, že předmětné úroky jsou kompenzační mechanismus, který je předvídaný směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, dlouhodobě judikovaný Soudním dvorem Evropské unie a přiznávány i tuzemskými soudy (např. výše uvedené rozsudku nebo bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 347/2016-59, ve věci *SG Equipment Finance Czech Republic, s. r. o.*).
8. Žalobce shrnuje, že žalovaný měl přiznat úroky z prodlení také za období mezi 23. 2. 2018 do 24. 3. 2018, neboť úročení je vázáno na vznik dluhu spočívajícího v nevyplacení deklarovaných nadměrných odpočtů dnem následujícím po uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období. Dodává, že lhůta dle § 105 odst. 1 zákona o DPH je ve smyslu bodu 39 rozsudku ve věci *Kordárna* konzumována již v samotné tříměsíční lhůtě, po kterou žádný úrok z prodlení ve prospěch daňových subjektů neběží. Závěrem žalobce zmiňuje, že se postupem správce daně dostal do existenčních problémů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

9. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na popis skutkového stavu a dosavadního průběhu řízení obsažený v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvádí, že s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasí. S ohledem na totožnost některých námitek žalovaný odkazuje na text rozhodnutí o odvolání a činí jej součástí svého vyjádření k žalobě.
11. Žalovaný předně zdůrazňuje, že rozhodnutí, která žalobce označil v bodě 5 své žaloby, nejsou rozhodnutími, proti nimž žalovaný rozhodl v odvolacím řízení. Tvrzení žalobce, že o nich bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, dle názoru žalovaného není pravdivé. Žalovaný vysvětluje, že napadeným rozhodnutím rozhodl pouze o odvolání proti rozhodnutím č. j. 7043424/19/2010-51524-108224, č. j. 7047928/19/2010-51524-108224, č. j. 7047936/19/2010-51524-108224, č. j. 7047952/19/2010-51524-108224, č. j. 7048024/19/2010-51524-108224, č. j. 7048135/19/2010-51524-108224, č. j. 7048272/19/2010-51524-108224, č. j. 7048435/19/2010-51524-108224 a č. j. 7048543/19/2010-51524-108224, všechna ze dne 26. 08. 2019. Dodává, že předmětem odvolacího řízení bylo pouze posouzení námitek pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Poukazuje na to, že ačkoliv se žalobce odvolal také proti rozhodnutím správce daně, která mu měla kompenzovat nepřiměřeně dlouhé prověřování nadměrného odpočtu, bylo o tomto odvolání vedeno samostatné řízení.
12. Pokud jde o aplikaci právní úpravy v rozhodném znění, žalovaný poukazuje na to, že žalobce v části žaloby *II. Aplikace právní úpravy* uvádí argumentaci stran úroku z daňového odpočtu, která je nepřiléhavá a nesouvisí s meritem sporu. Dle názoru žalovaného jak před 1. 1. 2015, tak po tomto datu obsahuje § 254 daňového řádu shodné podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně, což vyplývá i z části čtvrté čl. VI bodu 32 zákona č. 267/2014 Sb., kdy v § 254 odst. 6 došlo pouze k vložení slov „nebo přiznané zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu“ za slovo „škody“. Námitka žalobce, že má být použita úprava předcházející novelizaci daňového řádu, je tak dle tvrzení žalovaného irelevantní. Za nepřiléhavý považuje žalovaný také odkaz na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017-23, neboť tento rozsudek řeší skutkově odlišnou věc – týká se § 254a daňového řádu a jeho včlenění do právní úpravy od 1. 1. 2015. Rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Afs 373/2018-39, se dle názoru žalovaného týká výlučně otázky přiznání úroku v souvislosti se zadržovaným nadměrným odpočtem na dani z přidané hodnoty a není tak v projednávaném případě přílehlavý.
13. K námitce aplikace závěrů uvedených v rozsudku *Kordárna* žalovaný odkazuje na body 23 až 26 napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že na případ žalobce aplikoval závěr plynoucí z tohoto rozsudku, tedy že kompenzaci žalobci prostřednictvím úroků dle § 254 odst. 1 daňového řádu je třeba poskytnout též z nevyplaceného nadměrného odpočtu, a plně tím respektoval bod 41 rozsudku *Kordárna*. Dodává, že z uvedeného rozsudku dále vyplývají závěry ohledně lhůty pro „bezplatné“ prověřování nadměrného odpočtu a tento rozsudek se vztahuje k § 155 odst. 5 daňového řádu. V nyní projednávané věci se však dle názoru žalovaného řeší výlučně použití § 254 odst. 1 daňového řádu, přičemž ve vztahu k době, po kterou daňovému subjektu náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně, Nejvyšší správní soud v rozsudku *Kordárna* neuvádí dostatečně podloženou argumentaci.
14. K tvrzení žalobce, že žalovaný nesystematicky vztahuje vznik úročení k otázce vyměření nadměrného odpočtu, žalovaný uvádí, že dle § 254 odst. 1 daňového řádu může daňovému

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

subjektu úrok z neoprávněného jednání správce náležet pouze za období po vydání rozhodnutí, které bylo následně změněno, zrušeno, případně prohlášeno za nicotné. Vysvětluje, že v projednávaném případě je úrok hrazen za to, že vydané platební výměry byly nezákonné a v jejich důsledku nebyl žalobci vyplacen nadměrný odpočet. Za období před vydáním příslušných platebních výměrů tak dle jeho názoru nepřichází přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v úvahu, proto bylo správným postupem vzít v úvahu den, kdy byly platební výměry vydány. Bod 39 rozsudku *Kordárna* se dle názoru žalovaného týká pouze odpoutání počátku vzniku nároku na úrok z vratitelného přeplatku od okamžiku skutečného vyměření. V úvahu tak dle názoru žalovaného připadá úrok z neoprávněného jednání správce za období po vydání platebních výměrů správcem daně neuznávajících nadměrný odpočet. Žalovaný setrvává v názoru, že je nutno zohlednit rovněž § 105 odst. 1 zákona o DPH. Vysvětluje, že pokud by byl nárok na odpočet žalobci přiznán, správci daně by běžela třicetidenní lhůta dle § 105 zákona o DPH k vrácení nadměrného odpočtu, která by skončila dne 24. 3. 2018, a proto je prvním úročeným dnem 25. 3. 2018, když do této doby se jednalo ze strany správce daně o zákonný postup. Dle názoru žalovaného není důvod tuto lhůtu, stanovenou ve prospěch správce daně, respektovat v případě zákonného stanovení daně a přehlížet v případě nezákonného stanovení daně. Shrnuje, že počátek úročení dle § 254 odst. 1 daňového řádu nastává dnem následujícím po uplynutí třicetidenní lhůty dle § 105 odst. 1 zákona o DPH.

15. Žalovaný se domnívá, že jeho výklad nevede ke vzniku právního vakua, protože až do konce lhůty proto vrácení nadměrného odpočtu je za splnění podmínek povinen správce daně přiznat žalobci úrok z daňového odpočtu. Jednotlivé úroky na sebe bezprostředně navazují a nevzniká žádné období, po které by žalobce nebyl kompenzován. Této skutečnosti si dle názoru žalovaného musel být žalobce vědom již s ohledem na vydaná autoremedurní rozhodnutí o odvolání ze dne 20. 12. 2019, týkající se výše úroku z vratitelného přeplatku a z daňového odpočtu, kterými byl žalobci mj. za dobu od 23. 2. 2018 do 24. 3. 2018 přiznán úrok z daňového odpočtu.
16. Závěrem žalovaný uvádí, že námitky týkající se existenčních problémů žalobce nesouvisí s předmětem sporu. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Současně se žalovaný vzdává práva na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
19. Žaloba není důvodná.
20. Soudu je z vlastní činnosti činnosti známo, že kromě projednávané věci podal žalobce také žalobu, kterou se bránil proti výši (sazbě) přiznaného úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu. Tato žaloba byla Městským soudem v Praze projednána v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Af 11/2021, ve kterém soud rozsudkem ze dne 15. 9. 2022 č. j. 10 Af 11/2021-71 rozhodl tak, že rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 11287/21/5300-22444-

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

713037 z 26. 3. 2021 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zmíněném zrušujícím rozsudku dal soud žalobci za pravdu, že žalovaný pochybil, když na danou věc aplikoval § 254a odst. 3 daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 namísto pravidel obsažených v rozsudku *Kordárna*, tedy namísto § 155 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 30. 12. 2020. Zároveň zde žalovaný nedostál své povinnosti stanovené v § 115 odst. 2 daňového řádu a vydal překvapivé rozhodnutí ve věci samé. Soud proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil jednak pro nezákonnost a jednak pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

21. Lze shrnout, že v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Af 11/2021, tedy v řízení, jehož předmětem byla výše sazby přiznaného úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu za období za období od 1. 7. 2017 do 24. 3. 2018, byl správní orgán zrušujícím rozsudkem zavázán právním názorem soudu, aby v dalším řízení na danou věc aplikoval pravidla obsažená v rozsudku *Kordárna*, tedy postupoval dle § 155 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 30. 12. 2020.
22. Z uvedeného plyne, že za období od 23. 2. 2018 do 24. 3. 2018, jež žalobce požaduje úročit nyní projednávanou žalobou, již bylo závazným právním názorem zdejšího soudu pravomocně uloženo žalovanému poskytnout úrok podle pravidel obsažených v rozsudku *Kordárna*. Soud v nynějším řízení nemůže žalovanému uložit závazným právním názorem tutéž povinnost z téhož titulu, již se žalobce v nynějším řízení domáhá a jež už byla pravomocně uložena jiným rozsudkem zdejšího soudu. O dané otázce již bylo zdejším soudem rozhodnuto a žalobci bylo vyhověno.
23. Za popsanych okolností soudu nezbylo, než žalobu zamítnout, protože o úroku za žalobcem požadované období bude (pokud snad již nebylo) rozhodnuto v návaznosti na zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2022 č. j. 10 Af 11/2021-71.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.